

høitærede Minister tager atter der fuldstændig feil; han glemmer for det Første, at Finansloven allerede ved 3die Behandling i Folkethinget før første Opløsning var meget rigelig voteret, og han glemmer dernæst, at der efter første Opløsning blev ydet ikke uvæsentlige Bidrag til Smødekammen imod Landstingets Affattelse af Finansloven, den Affattelse, som Regjeringen havde faaet Landstinget til at gaa ind paa, inden den gik til Fællesudvalget. Naar den høitærede Minister tog dette med i Betragtning, maatte hans Argument falde bort. Dernæst kom den høitærede Minister til at omtale baade den Uoverensstemmelse og den Overensstemmelse, som der med Hensyn til det, han kaldte Storpolitikk, skulde findes mellem mine Udtalelser og de Udtalelser, der ere komne fra det ærede Medlem fra Leire (Holstein-Ledreborg). Jeg vil sige, at, naar jeg har talt om det Onskelige i, at den høitærede Minister vilde gaa bort og det Forunderlige i, at han bliver siddende, og naar jeg har bedet om Forklaring i saa Henseende, saa forekommer det mig ikke, at det har Noget med Storpolitik at gjøre. Det har kun med det at gjøre: Hvorledes fange vi Betingelserne for et nyttigt Arbejde af Kræfterne her, hvorledes bliver man istand til at hævde vor Forfatnings rette Brug og Betydning under saadanne Forhold, som den høitærede Minister nu har skabt? Det er dertil, den høitærede Minister skulde give os Bidrag og vejlede os. Maaske kunde han ved indtrængende at forestille os, at han har de og de Grunde til at blive siddende, faae adskillige af os til at indse, at det er muligt, at han endnu kunde have Betingelserne for at udrette Noget. Den Stilling, vi her have, er kun Nødværge, det er en Forsvarsstilling mod Angreb, man retter imod Thinget, og denne Forsvarsstilling tror jeg ikke, det vil lykkes den høitærede Minister at faae os ud af. Naar den høitærede Minister giver en Beskrivelse af, hvorledes Thinget tidligere har handlet, at det har negtet mange Finanslove eller gjort dem ubrugelige, saa er denne Opfattelse heller ikke ganstelig rigtig. Vi have ikke negtet nogen Regjering Penge til at regjere Landet med, og jeg har i alt Fald ikke nogenstunde været med til at gjøre nogen Finanslov ubrugelig, tværtimod har jeg arbejdet uhyre paa at gjøre mange Finanslove brugelige. Jeg kan altsaa rolig afvise disse Bebrejdelser. Men nu siger den høitærede Minister, at han glædede sig over, at jeg havde sagt, at Ministeriet ikke havde Andet for Die end, hvad der tjente Landets Vel. Ja jeg ytrede, at det ikke maatte være en Fornærmelse imod den høitærede Minister, naar jeg gik ud fra den Forudsætning, at han vilde Landets Vel; det var væsentlig mine Ord. Den høitærede Minister anser det jo ogsaa for sin Pligt at forblive paa sin Plads, fordi det skulde tjene til Landets Vel. Men han glemmer

ganstelig at føre Bevis derfor. Jeg spørger derfor atter: Hvorledes mener den høitærede Minister at kunne forklare os dette? Mon det dog ikke skulde være saaledes, at den høitærede Minister har en rent feilagtig Opfattelse af Landets Vel, at han f. Ex. her i sine Betragtninger forvejler visse Klasfers Magtstilling i det politiske Liv med, hvad der er Landets Vel? Mon der ikke er noget Skjævt i hans Opfattelse? Maaske kunde den høitærede Minister, hvis han gav sine Anskuelser Ord, komme til at se, hvor urigtigt i Grunden det Hele hænger sammen. Er det Landets Vel i den Grad, som han nu ved sin Forbliven paa sin Plads og ved sit Finanslovsforslag har gjort, at sætte sig imod det danske Folk, efterat det stærkere end nogenstunde siden 1849 har ubtalt sig imod Ministeriet. Hvorledes mener den høitærede Minister at kunne forsvare dette? Er det derfor, vi have faaet den frie Forfatning, fordi det er stemmende med Landets Vel at modsætte sig Landets Villie? Jeg vil altsaa fremdeles sige, at den høitærede Minister kan mene, at det er hans Pligt mod Landet og stemmer med hans Opfattelse af Landets Vel, at han sidder der. Men en Forklaring deraf gav den høitærede Minister ikke. Alt, hvad der foreligger os almindelige Dødelige, maa tale for, at den høitærede Minister har en fuldstændig feil Opfattelse baade af sin Pligt og af Landets Vel. Under disse Omstændigheder synes jeg, at den høitærede Minister maa forsvare sig mod de Angreb, som — jeg vil ikke sige jeg — men som hele Situationen retter mod ham, det Hundredtusinde Mand, som have stemt os herind, og som jo bære Landets offentlige Mening, bære væsentlig Landet baade i Fred og i Krig. Lige da da feil, eller har den høitærede Minister en feil Opfattelse af Landets Vel? Ligeoverfor denne Situation maatte den høitærede Minister ikke have indskrænket sig til blot at sige: Jeg anser det for min Pligt, saa bliver jeg, men hvis han virkelig har Grunde, som ere os ubekjendte — skulde det mulig være visse hemmelige Forbindelser med Udlandet, som særlig skulde tale for, at Ministeriet bliver tilstede, og som den høitærede Minister maaske kunde betro os i et hemmeligt Møde — saa vil jeg foreslaa den høitærede Minister at sige det, thi ellers tror jeg ikke, at Noget i Høire eller Venstre kan forstaa det. Thi dette: Her sidder jeg, fordi det er min Pligt, det siger slet ingen Ting, det kan kun, efter hvad jeg kan skjønne, sige, at Ministeriet har en fuldstændig feil Opfattelse af, hvad der er Landets Vel, og hvad der er Regjeringens Pligt. Saaledes opfatter jeg det. Villien kan være god nok, men Evnen til at skjønne parlamentarisk her er virkelig for ringe.

Naar den høitærede Minister vil værges sig mod, at han skulde have angrebet Folkethingets Bevillingsmyndighed eller den almin-